

En ze leven nog
lang en gelukkig

Sprookjes van De Efteling

ploegsma

HET SPOOKSLOT

Er was eens een vrolijke Brabantse tweeling, Tijn en Keetje. Ze woonden aan de rand van een groot bos, samen met hun vader, die hovenier was. Als vader aan het werk was in de tuinen van rijke mensen, speelden Tijn en Keetje meestal in hun eigen tuin. Het bos mochten ze niet in.

'Veel te gevaarlijk,' zei vader.

Op een zonnige lentemiddag was Keetje in de tuin aan het touwtjespringen, toen er een grote uil boven haar hoofd cirkelde.

'Oehoe!' riep de vogel en Keetje keek omhoog.

'Oehoe, kom! Kom!'

'Heb ik dat goed verstaan?' vroeg Keetje zich hardop af.

Tijn kwam het woonhuis uit. Hij had het ook gehoord.

'Hij wil dat we hem volgen,' zei Tijn.

'Ja, maar wij mogen het bos niet in,' zei Keetje.

'Misschien is er iemand in nood,' opperde Tijn.

'Kom!'

'Kom!' herhaalde de uil. 'Oehoeeee!'

Hij vloog weg en de kinderen holden achter hem aan door het bos, dat steeds donkerder werd, tot ze bij een open plek kwamen.

Daar stond de reusachtige ruïne van een oud

slot. Klimop overwoekerde de afgebrokkelde muren. Boven een paar bogen met drakenkoppen hing een bronzen bel. Oude familiegraven en kruizen in de slottuin waren overwoekerd met planten. De mensen die hier vroeger woonden waren vast heel rijk. Tijn huiverde.

Opeens kwam de uil weer tevoorschijn. In zijn

smavel had hij een oude envelop die hij liet vallen voor de voeten van Keetje. In sierlijk handschrift stond erop: *Aan Esmeralda van Capelle.*

'Zullen we hem openmaken?' vroeg Tijn opgewonden.

Keetje haalde er een brief uit tevoorschijn en las hem voor.

Esmeralda, mijn lieve dochter,

*Er is hier veel gebeurd. Te veel. Die vreselijke
beks Visculamia is ons slot binnengedrongen om
mijn toverboek te stelen. Onze dappere tuinman
heeft geprobeerd haar tegen te houden, maar
moest dat met de dood bekopen.*

*Maar gelukkig is er ook goed nieuws. Ik heb
mijn laatste sprookje voltooid. Ik kan niet
wachten, Esmeralda, tot ik het jou
kan laten lezen.*

Tot dan,

Je liefhebbende vader

'Wat spannend allemaal,' zei Tijn, 'over die heks die de tuinman heeft gedood.'

'Ik vind het maar eng,' zei Keetje. 'En waarom brengt die uil ons deze brief?'

'Geen flauw idee,' antwoordde haar broer peinzend. 'Maar hé, het gaat ook over sprookjes! Vader heeft toch een oud sprookjesboek?'

Keetjes ogen begonnen te glimmen. 'Dat is waar ook! Dat boek met die kapotte band!'

Ze holden terug naar huis en trokken het boek haastig uit vaders kast. Op de bijna verweerde band was nog duidelijk te lezen:

*Sprookjes en sagen uit alle windstreken,
verzameld door A.H.M. van Capelle
Vierde Burggraaf van Capelle en Kaatsbeuvel*

'Dezelfde naam, Van Capelle!' riep Tijn enthousiast. 'Deze burggraaf heeft die brief geschreven!'

Keetje bladerde intussen door het boek. Het stond vol met verhalen, maar de laatste pagina's waren eruit gescheurd. Het laatste sprookje ontbreekt, Tijn. We moeten vader vragen hoe hij aan dit boek komt. En wat hij weet over die graaf en het slot.'

'Ben je gek?' zei Tijn. 'Dan komt hij er meteen achter dat we in het bos zijn geweest!'

Keetje knikte instemmend.

'Zo, wordt er niet meer buiten gespeeld?' lachte vader verrast toen hij even later zijn kinderen aan de keukentafel trof. 'Wat lezen jullie?'

'Dat oude sprookjesboek van jou, pa,' antwoordde Tijn. 'Het gaat over heksen en duivels.'

Vader zette een pan op het vuur en zei: 'Ik heb dat boek geërfd van mijn grootvader. En hij had het weer geërfd van zijn grootvader. Oftewel mijn betovergrootvader.'

'Dat is dan onze stapelbedovergrootvader, Keet!' riep Tijn lachend.

'Hahaha!' lachte vader. 'Zo zou je hem kunnen noemen, ja. Hij was de zoon van de tuinman van de graaf.'

'Van de tuinman van die graaf die het boek heeft geschreven?'

'Ja, wij zijn al heel lang een familie van hoveniers.'

'Ennuh... wat is er precies gebeurd met die tuinman?' vroeg Keetje voorzichtig.

Vader leek in gedachten. 'Ik weet alleen dat hij de tuinman van de graaf was. Het slot is trouwens een ruïne nu, niet ver hiervandaan, in het bos.'

'O?' zei Tijn met een onschuldig gezicht. 'Daar... daar zou ik weleens een kijkje willen nemen.'

'Daar komt niks van in!' zei vader. Hij klonk opeens heel streng en goot zwijgend de aardappels af. 'Ik wilde dit eigenlijk niet tegen jullie

zeggen, maar er gebeuren vreemde dingen in die ruïne. Ze zeggen dat het er spookt en precies daarom mogen jullie nooit alleen het bos in. Begrepen?

Tijn en Keetje knikten aarzelend.

Bijna een jaar ging voorbij. Er brak een stormachtige winter aan. De regen viel dagenlang met bakken uit de lucht. Op een nacht overstroomde de Maas, en vader ging weg om samen met de mensen uit het dorp de dijken met zandzakken te versterken. De tweeling kon amper slapen door het onweer. Precies op een luide donderslag vloog het raam open.

'Oei, wat een wind!' riep Tijn geschrokken.

De bliksem verlichtte een uil die in het open raam zat. 'Oehoe!' riep de vogel. 'Kom, kom! Oehoeee!' Hij vloog op.

In twee tellen stond de tweeling aan het raam. 'Misschien heeft hij weer een brief voor ons,' zei Tijn. 'Vlug, we kleden ons aan!'

Even later holden de twee achter de uil aan door het bos. Tegen middernacht kwamen ze doornat bij het slot. Het zag er nog angstaanjagender uit dan de eerste keer. Ze verscholeden zich achter een vervallen muurtje.

'Waar is de uil?' vroeg Tijn, maar Keetje gaf geen antwoord. Ze wees alleen maar zwijgend naar de bronzen bel.

Hun harten gingen tekeer. Want daar zat het griezeligste wezen dat ze ooit hadden gezien. Een duiveltje met grote vleermuisvleugels, een dunne staart en een bek vol lange tanden. Het luidde de bel. Toen gebeurde er opeens van alles.

Enge monniken liepen voorbij, terwijl ze griezelig zongen. De grafstenen begonnen zomaar te dansen en hoog in het slot kwamen drie enge oude mannetjes tevoorschijn. Ze zagen eruit alsof ze waren opgestaan uit de dood.

Tijn hield zijn zusje dicht tegen zich aan. Ze

rilde over haar hele lijf, net als hij. Ach, hadden ze maar naar vader geluisterd!

Een zwevende viool speelde een ijle melodie en uit het niets doemde de geestverschijning van een heks op. Visculamia! Toen werd alles zwart voor hun ogen.

De volgende ochtend werd Keetje gewoon wakker in haar eigen bed. Aan het voeteneind lag weer een brief voor Esmeralda. Verbaasd maakte ze Tijn wakker.

'Als het een droom was, hebben we dus precies hetzelfde gedroomd,' zei hij.

Nieuwsgierig haalde hij de brief uit de envelop en las voor:

Mijn lieve Esmeralda,

Ik hoop dat je dit nog zult lezen...

Nu heeft Visculamia een vreselijke vloek uitgesproken en zal ik voor eeuwig moeten ronddolen in de duisternis. Maar ik geef niet op. Ik heb alle magie die mij rest samengehald in één toverspreuk. Leer hem uit je boofd en spreek hem luid uit op het moment dat je oog in oog staat met de heks.

De spreuk luidt: VERITAS TEMPORIS FILIA. Mijn lieve dochter, ik blijf geloven dat wij elkaar nog eenmaal zullen ombelzen.

Dat verzacht mijn afschuwelijk lot.

Tot dan,

Je liefhebbende vader

'Dat is dus niet gelukt,' zuchtte Keetje.

'Wat is niet gelukt?' Vaders zware stem schalde plotseling door de kamer. Hij stond in de deuropening. 'Wat is dat voor een brief en hoe kunnen jullie daaraan?'

Niet veel later hadden Tijn en Keetje alles

opgebiecht. Hoe ze vorig jaar achter de uil aan waren gerend en wat er afgelopen nacht was gebeurd.

Vader las beide brieven en was zichtbaar ontroerd. Hij keek de tweeling ernstig aan. 'Vanavond gaan we naar dat spookslot. Wie weet kunnen we een goede daad doen.'

Die avond ging het opnieuw vreselijk tekeer. Maar vastberaden liepen ze met zijn drieën naar het slot. Daar verscholen ze zich achter hetzelfde muurtje.

'Ik zie nog niks geks,' fluisterde vader.

'Wacht maar af tot middernacht,' zei Tijn.

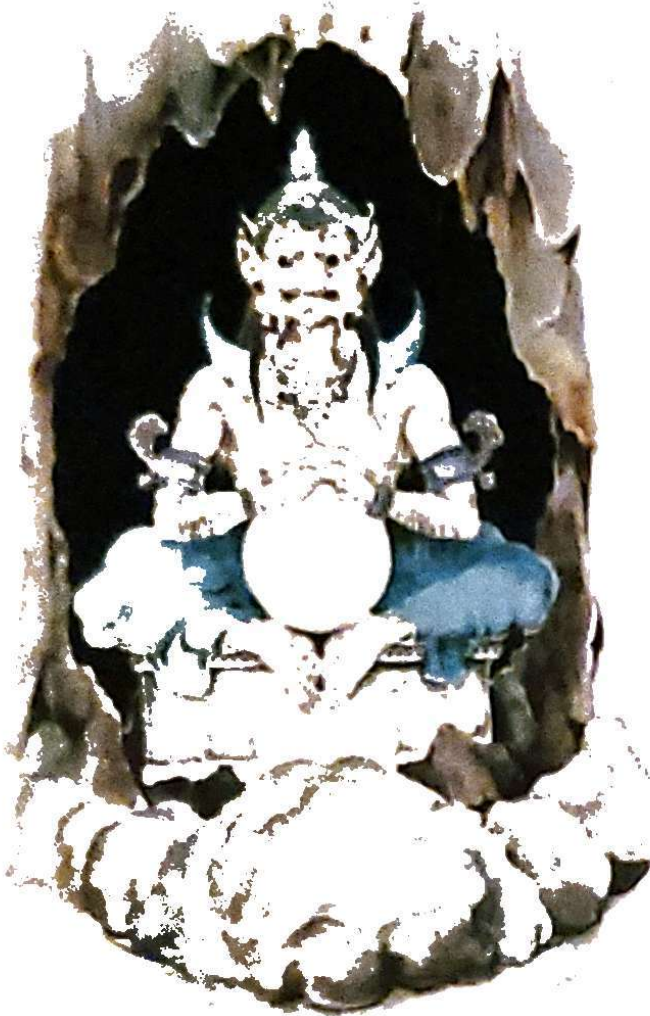
En inderdaad, precies om twaalf uur luidde het

gevleugelde duiveltje de klok en begon het griezelige spektakel van voren af aan.

'Ik geloof mijn ogen niet,' fluisterde vader, toen het afschuwelijk begon te spoken. Maar de drie hadden een dapper plan.

Zodra de heks Visculamia zich liet zien, stond vader op. 'Jullie blijven hier,' fluisterde hij en gebukt sloop hij naar de heks toe. Op het moment dat hij haar in de ogen kon kijken riep vader: 'VERITAS, TEMPORIS... FILIA!'

Visculamia stootte een ijselijke kreet uit die door merg en been ging. Het volgende ogenblik was alles rustig. De storm was gaan liggen. Alle spoken, de monniken en Visculamia zelf... ze

waren verdwenen. De graven waren gesloten. Alleen een uil zweefde geruisloos het bos in.

De kinderen liepen voorzichtig naar hun vader. Toen ging er piepend een houten deur open en een statige man stapte naar buiten.

Opeens reed een prachtige koets de binnen-

plaats op. De koetsier hielp een jongedame met een deftige hoed uitstappen.

'Vader!' zei het meisje.

'Esmeralda,' snikte de graaf. 'Hoeveel jaren moesten wij wachten op dit moment? Ja omhelsden elkaar in het licht van de maan.'

Tijn, Keetje en hun vader hadden verflagen ogen. Even later vertrok Esmeralda met de koets. De graaf ging met gebogen schouders weer naar binnen. Hij had de toeschouwers in de tuin geen moment opgemerkt.

De volgende ochtend werden vader en Tijn gewekt door de enthousiaste stem van Keetje.

'Kijk nou eens...! Ochoe! Vader, Tijn, wakker worden! Kom kijken, kom!'

'Zeg, je lijkt wel een uil!' lachte Tijn.

Keetje wees zwijgend naar het opengeslagen sprookjesboek van de graaf. Het laatste sprookje was weer verschenen. De bladzijden zagen er puntgaaf uit, alsof ze nooit uit het boek waren gescheurd.

Het sprookje heette 'Esmeralda' en begon met een gedichtje:

*Ooit, in de lente-zonneschijn
Verdwijnt voor even alle pijn
Als de grote uil er weer zal zijn
Met de gouden tweeling, Keet en Tijn*

Tijn en Keetje leefden nog lang en gelukkig met hun vader aan de rand van het bos.